

LBRIS

We know
books

R.L. KILLMORE

Misterul din Cinnamon Falls

Traducere din limba engleză
LILIANA DĂNESCU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Luni

Nia

Pur și simplu, exista o explicație cât se putea de rezonabilă pentru felul în care Nia ajunsese înapoi în Cinnamon Falls. Întotdeauna își imaginase că avea să revină acasă pe acordurile unui marș triumfal, cu o mulțime de susținători scandându-i numele și aruncându-i petale de trandafiri la picioare. În schimb, se întoarse cu două valize doldora de regrete, o migrenă care-i strângea capul ca un cerc de fier și o nevoie disperată de somn sau de o cupă mare de înghețată cu scorțișoară, indiferent care ar fi fost prima.

Să începem cu faptele: Nia Janice Bennett nu fusese nicio dată o spărgătoare de căsnicii. Așa că, atunci când domnișoara Sâni Mari-și-Fund-Deloc răzbise prin traficul de luni dimineață din Atlanta și se postase la opt dimineața la ușa casei ei cu trei etaje din centrul orașului susținând că iubitul Niei din ultimii doi ani era, de fapt, soțul ei de patru ani, Nia ar fi vrut să facă o magie, să-și contorsioneze corpul ca o acrobată de circ și să dispară pur și simplu într-un nor de fum.

În schimb, alesese cea de-a doua variantă, și anume de a se evapora cât mai rapid din peisaj. Plecase.

În patruzeci de minute și un val de lacrimi absolut frustrant, îndesase tot ce-i aparținuse vreodată, inclusiv mândria și orgoliul ei făcut țândări, în două valize ponosite și o ditamai poșeta pe care Bryant, fostul ei iubit, devenit peste noapte bărbat însurat, i-o dăruise la Crăciunul trecut. Nici nu apucase s-o scoată din cutie până în dimineața aceea. Nu văzuse sensul: cui îi trebuia o poșetă cât un Doberman pitic? Ar fi putut numi asta un semn vag, prevestind dezastrul ce urmase.

În timp ce mergea cu taxiul spre autogară, mii de amintiri din relația lor îi trecură prin minte, ca un montaj dintr-un reality-show – din momentul în care se întâlniseră în camera cu copiatoare din perioada faimosului ei stagiu de practică la Gildman & Sons, cea mai influentă firmă de avocatură din Georgia, până în clipa în care își dăduse seama că întreaga lor relație fusese o minciună.

În timpul cursei cu taxiul prin oraș nu se putu gândi la nimic altceva decât la zâmbetul lui. În fotografia pe care soția lui i-o fluturase pe sub nas, în care chipul superb și bronzat al lui Bryant era lipit de al ei, arătându-și toți cei treizeci și doi de dinți de un alb strălucitor. Purta un smoching negru clasic, cu un guler alb imaculat, care îi pune în valoare barba tunsă impecabil. În ochii căprui îi sclipea o fericire aproape inconștientă, de parcă fusese uitat într-o oală pe foc. Amândoi aveau mâinile ridicate spre cameră, arătându-și verighetele, răsându-i Niei în nas.

În mod ironic, avusese aceeași expresie cu Nia cu doar câteva zile în urmă, când sărbătoriseră absolvirea ei, dar fără verighete.

Ce-i scăpase și, mai ales, cum putuse să fie atât de proastă?

Întrebarea asta o bântui tot drumul spre casă, în Cinnamon Falls. În ultimii doi ani, în afară de finalizarea studiilor postuniversitare, lumea ei se învârtise în jurul lui Bryant. Dacă era complet sinceră cu ea însăși, putea spune că simțea un gol imens în lipsa lui.

Nia își verifică telefonul. În spatele imaginii de fundal cu ea și cu Bryant, apăreau douăzeci și două de apeluri pierdute de la el și alte paisprezece de la un număr necunoscut, după ce îl blocase pe Bryant. Avea să-i dea timp să-și facă ordine în viață. Era clar că avea destule pe cap. Ea nu mai făcea parte din ecuație. Nia nu fusese niciodată genul de persoană care să caute scandal, dar cumva scandalul se ținea scai de ea. Mereu.

Reușise să târască cele două valize încăpățânate dincolo de linia care demarca granița statului, dar partea cea mai grea abia acum urma – călătoria cu autobuzul până la Cinnamon Falls. Viața într-un orașel de provincie avea prețul ei, care includea și lipsa oricărei intimități. Până ce apuca ea să pună piciorul în Cinnamon Falls, cel puțin o treime din oraș avea să afle că Nia Bennett, fiica risipitoare, se întorsese.

Nia privi cum autobuzul se apropie încet de stație. Shawna Daniels, nepoata doamnei Pearline, era acum ditamai domnișoara și, din câte se părea, lucra cu normă întreagă pentru afacerea de transport public a familiei sale.

– Nia Bennett? întrebă Shawna sigură pe ea, aruncându-i o privire pătrunzătoare, de parcă ar fi fost un extraterestru trimis să distrugă planeta-mamă.

– Hei, Shawna, începu Nia, luptându-se cu valizele, care refuzau să stea drepte.

– A trecut ceva timp, comentă Shawna, de parcă nu era un lucru evident.

Trecuseră șase ani de când plecase din Cinnamon Falls, dar cine mai ținea socoteala? Fetița cu codițe care odinioară se cocoța la volan și se uita fascinată cum mătușa ei manevra autobuzul mare pe străzile înguste ale orașului era acum o șoferiță cu acte în regulă. Sigla lor arhicunoscută, în formă de fulger, era brodată cu mândrie pe tricoul ei polo, de un albastru intens, asortat perfect cu vehiculul, exact cum se îmbrăca pe vremuri și mătușa ei Pearline.

Nia simți un soi de liniște văzând că măcar unele lucruri rămăseseră la fel.

– Câți ani ai acum? întrebă Nia.

– 18, răspuse ea. Am terminat mai devreme pentru că mătușa Pearlina vrea să mă pregătesc foarte bine. O tăcere stânjenitoare se lăsă între ele, până când Shawna îi zâmbi scurt. Hai să te ajut!

Nia îi întinse o valiză în timp ce încărcă restul bagajelor în autobuz. Shawna le așeză cu grijă în compartimentul de bagaje și apoi se urcă la volan, punându-și centura și verificându-și oglinzile de trei ori.

Nia observă ecusonul de pe pieptul ei pe care scria „Stagiar“.

– Ai venit în oraș ca să-l vezi pe Darius Lyons la Festivalul de toamnă?

– Darius Lyons? repetă Nia, numele și tot ce venea la pachet cu el revenindu-i în minte ca prima ninsoare, lent la început și apoi pe neașteptate.

Simți un junghi în piept și verifică data pe telefon: 6 octombrie.

Festivalul de toamnă se ținea întotdeauna în al doilea weekend din octombrie, ceea ce însemna că mai erau doar câteva zile. Se spunea că primii locuitori din Cinnamon Falls începuseră să organizeze anual Festivalul de toamnă pentru a reînvia spiritul comunității după un sezon agricol istovitor. Acum devenise o tradiție care paraliza întregul oraș, cu parade, căruțe cu fân, concursuri de mâncat plăcinte, tarabe și cel mai râvnit titlu de către absolvenții de liceu, Regele și Regina Scorțișoarei.

– S-a întors în oraș ca să-l încoroneze pe noul rege, spuse ea veselă.

Nia era sigură că, după atâția ani, coroana încă se potrivea perfect cu egoul lui.

– Nu joacă la Falcons acum? întrebă ea.

Ultima dată când se gândise la băiatul de aur al orașului, el deja juca în liga profesionistă de fotbal american. Cu un an în urmă, echipa lui câștigase campionatul, ceea ce probabil

îl făcuse pe primarul Lyons să comande o pictură murală cu chipul progeniturii care să umple fațada Primăriei. Doar că, de data asta, vestea că Darius era în oraș nu declanșă în ea nimic altceva decât dispreț.

– Sunt în pauză competițională săptămâna asta, răspuse Shawna cu entuziasm, scoțând-o pe Nia din gândurile ei. I-au dat voie să se întoarcă special pentru asta. Îți vine să crezi? Darius Lyons pune Cinnamon Falls pe hartă!

Nia își dădu ochii peste cap. Se săturase deja de discuția asta despre Darius. Mai aveau patruzeci și șapte de minute de mers până în oraș. Abia aștepta să vadă cum traficul pe patru benzi, străzile pline de gropi și smogul matinal din Georgia lăsau loc pădurilor verzi și tăcute care mărgineau șoseaua liniștită, cu o singură bandă pe sens. În ciuda discuției despre Darius, simțea o oarecare emoție. Abia aștepta să simtă din nou aroma de scorțișoară plutind în aer, ademenind-o tot mai aproape, ca îmbrățișarea caldă a unei persoane dragi, de care avea atâta nevoie.

Dar, în loc de o călătorie liniștită și nostalgică, văzu cum visul de a trage un pui de somn i se nărui. Shawna nu semăna deloc cu mătușa ei. Toți acei ani de ucenicie în preajma ei păreau să fi fost în zadar.

Când ajunseră la periferia orașului, Nia era convinsă că suferise suficiente traume încât să fie îndreptățită să ceară despăgubiri medicale. Shawna oprise autobuzul atât de brusc încât toate bagajele Niei fuseseră catapultate în față, rostogolindu-se apoi la loc, însă absolut nimic n-ar fi putut s-o pregătească pentru expresia de satisfacție de pe fața Shawnei când ajunseră în fața magazinului de înghețată al familiei Bennett, The Cinnamon Scoop.

The Cinnamon Scoop fusese prima afacere înființată în Cinnamon Falls, pe vremea când orașul număra doar câteva suflete. Străbunica Niei, Ma-Clara, și soțul ei, Eugene Bennett, se mutaseră la Cinnamon Falls pentru că își găsiseră de muncă la vechea moară de condimente. Acolo se prelucra și se ambala

scorțișoara culeasă de pe copacii sălbatici care creșteau în zonă, fiind apoi expediată în toată țara. Eugene aducea acasă scorțișoară proaspăt măcinată, iar Ma-Clara începuse să facă înghețată cu scorțișoară ca un mic răsfăț dulce. Nu durase mult până când se răspândise vestea în oraș și Ma-Clara deschisese o mică gelaterie unde muncitorii de la moară puteau veni să se răcorească.

Moara arse din temelii cu decenii în urmă, dar magazinul și moștenirea familiei Bennett rezistaseră.

– Am ajuns, zise Shawna zâmbind, mândră nevoie mare.

Chiar dacă The Cinnamon Scoop era ultimul loc unde și-ar fi dorit să ajungă, mai ales că nu rămăsese în relații prea bune cu ai ei când plecase, sări rapid din autobuz, cu ultimele picături de demnitate care-i rămăseseră neatînse.

– Bine ai revenit! strigă Shawna înainte să demareze.

Autobuzul scoase un scrâșnet îngrozitor în timp ce se încadra în traficul de pe Main Street, înapoi spre autogară.

Nia rămase o clipă pe trotuar, încercând să-și tragă sufletul și să se uite mai bine în jur. Tatăl ei nu-i spusese că renovaseră magazinul. Era obișnuită cu mascota în formă de rulou cu scorțișoară, cu ochii mobili și ținând între dinți o lingură argintie. În locul ei era o copertină în culori napolitane, cu numele magazinului scris cu o caligrafie stilizată. Arăta mult prea modern pentru un orașel uitat în timp precum Cinnamon Falls.

Nia se întoarse și privi cu atenție împrejurimile. Maggie Shilling și echipa care se ocupa de organizarea festivalului decoraseră deja Main Street, pregătindu-se pentru evenimentele din weekend. Un banner alb, la fel de vechi ca orașul, pe care scria „CINNAMON FALLS DIN 1919“, atârna de semaforul de la intersecție.

I se păru umilitor să fie din nou acolo. Nia trase adânc aer în piept, simțind mirosul de scorțișoară sălbatică venind dinspre pădure. Dacă ar fi fost liniște, probabil ar fi auzit susurul cascadei aflate la câțiva kilometri distanță.

Barkwood Bridge probabil era deja acoperit de frunze ruginii și arămii. O mulțime de turiști din toată Georgia veneau să-și facă acolo câteva poze. În cele din urmă, ajungeau în oraș ca să bea un cidru de mere la Rosie's Diner sau să-și ia un magnet de la magazinul universal.

Locuitorii din Cinnamon Falls, a căror întregă existență era legată de meleagurile acelea, își iubeau orașul. Toți, mai puțin Nia.

Trase de mânerul ușii de la gelaterie, convinsă că nu avea să găsească pe nimeni acolo, mai ales într-o luni dimineață, înainte de prânz. Șansele să-și găsească tatăl în spatele tejghelei, făcând inventarul sau verificând a treia oară temperatura congelatoarelor, erau cam de cincizeci la sută.

În schimb, fu întâmpinată de țipetele ascuțite ale unor copii extaziați. Tatăl ei, Walter, stătea cocoțat pe tejghea, cu celebra pălărie în formă de rulou cu scorțișoară pe cap, cu brațele întinse teatral și un zâmbet larg pe față.

– Și de aceea spun mereu: porția perfectă este cheia fericirii! tună el, ridicând o lingură de înghețată ca și cum ar fi fost Sfântul Graal.

Copiii începură să-l aplaude de parcă asistau la o predică înflăcărată. Nia se întrebă câte porții de zahăr îngurgitaseră acele suflete nevinovate până la ora aceea.

Mâna unui băiețel adorabil, cu ochelari prea mari pentru fața lui, țâșni în aer.

– Și cum face vaca înghețata?

Umerii tatălui ei se lăsară resemnați, semn că trebuia să o ia de la capăt cu povestea despre originile înghețatei. Dar, înainte să apuce, Marjorie, mama Niei, apăru din spate cu o tavă plină cu boluri, fiecare cu câte o cupă mică de înghețată roz, cu căpșune. Niei îi lăsă gura apă doar când le văzu. Bucăți de căpșune zemoase, crescute pe solul fertil de la ferma Old Man Milton. În plin sezon, erau încorporate în baza cremoasă, rețeta originală a Ma-Clarei.

– Cine vrea căpșune? întrebă Marjorie, iar copiii țipară entuziasmați în cor.

Părul mamei încărunțise puțin pe la tâmpile de când plecase. Era strâns într-o coadă simplă, prinsă cu o clemă. Privirea îi era mai blândă, iar ridurile de expresie – mai pronunțate, dar, în rest, arăta la fel.

Tatăl ei, în schimb, nu îmbătrânise deloc. Încă se cocoța pe teighelele solide ale Ma-Clarei și îi puneă pe copiii nerăbdători să asculte o prezentare de douăzeci de minute despre prepararea înghețatei înainte de a le oferi o mostră. Era același discurs pe care-l ținuse în fața clasei Niei când venise la școală pentru Săptămâna Profesiei, cu mulți ani în urmă.

Fără să se uite în direcția ei, mama îi spuse:

– Dacă tot stai în ușă, fă-te măcar utilă!

Nia merita asta.

Ultima dată când se văzuseră, schimbul de replici fusese atât de tăios, încât Nia încă se trezea noaptea, răscolită de amintirea cuvintelor pe care și le aruncaseră atunci. Nu știa cum avea s-o primească mama ei. Până în clipa aceea, era mult mai bine decât orice scenariu pe care și-l făcuse pe drumul spre casă.

Își stivui bagajele într-un separeu liber de lângă ușă, își puse un șorț curat, își suflecă mânecile și se apucă de treabă. După ce se spălă pe mâini, luă o tavă plină cu vârf cu înghețată și o ajută pe mama ei să le împartă puștilor care se foiau nerăbdători și care deja începuseră să vocifereze pentru că unele cupe erau mai mari decât altele. Când hărmălaia se mai potoli, tot ce se mai auzea erau sunetele satisfăcute ale copiilor care își savurau înghețata.

– Măi să fie, ia uite-o pe Nia „Nu Mă Mai Întorc Niciodată” Bennett! zise o voce cunoscută care se apropie de Nia în timp ce ștergea o pată de frișcă de pe teighea. De parcă nici n-ai plecat vreodată! Atât de dor ți-a fost să le servești înghețată puștilor?

Morgan Taylor nu se schimbă deloc de când o văzuse ultima oară. Fata pe care toată lumea o considera ciudată pentru

că purta mov în orice zi și la orice oră părea la fel de îndrăgostită de culoarea ei preferată. De data aceasta, o purta în păr: o tunsoare pixie dramatică, cu o șuviță mov care îi cădea peste ochiul stâng. Purta un cardigan mov și o pereche de blugi negri rupți, prin ale căror găuri se împleteau panglici mov.

– Chiar mi-a fost, râse Nia, amintindu-și de serile târzii din magazin, când visau amândouă să fugă din orașelul ăla mult prea mic. Doar când te gândești la bășicile de pe degete și cârceii din palme, ți se face brusc dor de casă. Tu ce faci? Cum e viața printre puștii de grădiniță? Te țin în priză?

Făcu un semn din cap spre copiii care ascultau fermecați povestea pe care mama ei le-o citea despre un monstru de înghețată. Mănuțele le erau lipite de gurițele deschise, iar ochisorii mari o priveau fascinați pe Marjorie, în timp ce degetele i se încleștau sinistru.

– Îmi trăiesc visul, zise Morgan sarcastic, ridicând din umeri. Se îmbrățișară strâns. Morgan îi șopti: Partea bună este că mă cred pe cuvânt.

– Așa încep toate sectele, replică Nia impasibilă.

– Următorul obiectiv, dominația mondială! declară Morgan cu brațele larg deschise.

Izbucniră în râs, până când Morgan se opri și o cercetă cu atenție.

– Deci ești doar în trecere? întrebă, făcând un gest spre grămada de bagaje care sugera că Nia avea de gând să stea ceva mai mult.

Nia deschise gura, gata să spună o minciună: „Doar am trecut să văd ce mai e pe aici”. Putea s-o facă pentru a ieși din situația aceea jenantă, dar creierul o trădă. Minciunile din ziua aceea îi ajunseseră cât pentru o viață.

– Nu prea știu, răspunse ea, sinceră.

Morgan încuviință, ochii ei căutându-i pe ai Niei, ca și cum dezamăgirea în dragoste i-ar fi fost întipărită pe chip. Din ferici, schimbă subiectul.